

In het nieuwe boekje zien we figuren terug die de hoofdrol spelen in een eigen Gouden Boekje. Hondje Pietepaf bijvoorbeeld wordt opgezocht door Krantenpoes.

Kersensap bij Peter Pontiac

De terugkeer van Krantenpoes

In zijn atelier serveert tekenaar Peter Pontiac kersensap; in een glas met een inktrandje.

Tussen de – ongetwijfeld geordende – chaos praat (en rookt) hij over werk, reizen, snobisme en natuurlijk

De Krantenpoes: hoofdpersoon in een Gouden Boekje van twee jaar geleden en nu terug in het vervolg: Krantenpoes waar was je nou?

CLAIRE PEELS

Krantenpoes is de redactiekat van een krant. Ze is erg begaan met het reilen en zeilen van het nieuwsblad. Ze is geen lapjeskat of eentje met schildpadmotief; nee, ze is 'bedrukt' met krantenletters. In haar eerste optreden in De Krantenpoes volgt ze de route die het nieuws ook volgt voor het bij de lezers op de mat valt. Te zien is hoe ze de journaliste, de fotograaf en de bezorgers achter de veren zit. Ook neemt ze een kijkje in de drukkerij. Daar zitten de drukkers te kaarten op grote rollen papier en draait de drukpers maar op halve kracht.

Krantenpoes schopt een emmer inkt om en snelt de drukkerij door, om de boel op gang te krijgen.

Het nieuwe Gouden Boekje 'Krantenpoes, waar was je nou?', is ten tijde van dit interview vers van de pers. 'Het pakketje eerste exemplaren is net vanuit China per vliegtuig vooruitgestuurd. De rest volgt per boot', volgens Peter Pontiac (55). Bij weten van de tekenaar is het tweede deel van een Gouden Boekje – de beroemde serie prentenboekjes voor kinderen uitgegeven door Rubinstein – nooit eerder voorgekomen. 'Blijkbaar was het goed, want ze wilden een vervolg.'

In Krantenpoes' nieuwe avontuur doet de redactie van de krant weer eens niets, want er is geen nieuws. De journaliste zit met haar benen op tafel onder het mom: 'Dan komt er maar eens een dagje geen krant. Dan lezen de mensen maar eens een boekje.' Krantenpoes vindt dat kolder en gaat zelf op nieuwtjesjacht. Ze komt vervolgens verschillende historische figuren tegen uit eerdere exemplaren van de reeks prentenboekjes. Wie kent niet de Kladderkatjes, Hondje Pietepaf en de Brandweermannetjes (in dit boekje de Brandweerkat)?

Seks, drugs en rock-'n-roll

De Krantenpoes is heel anders dan Pontiacs andere werk. Van oorsprong is hij undergroundtekenaar. Kenmerk daarvan is dat het werk een thematiek bevat die je in de betere popmuziek kan vinden. Die begon in jaren zestig in Amerika; seks, drugs en rock-'n-roll. Zijn atelier is dan ook alles wat je van een kunstenaar verwacht: chaos in het

kwadraat. Intrigerende chaos, want er is veel te zien. Oud werk, minder oud werk en werk in wording. Pontiac tovert schetsen tevoorschijn en vertelt anekdotes. Over de slak die hij van het ns-logo maakte, bijvoorbeeld, toen hij een uur lang van Hilversum naar zijn huis in Bussum moest lopen omdat de trein ineens niet meer verder reed. 'Zoete wraak', lacht hij. 'Nu staat het in een aantal schoolboeken met de vraag: 'Wat denk je dat de heer Pontiac met het ns-logo bedoelde?''

Op de redactie van de krant is het rustig. De journaliste is gebaseerd op de auteur van het verhaal: Nienke Denekamp.

staat) vijftig jaar bestond, zag Krantenpoes het levenslicht. 'Ze wilden iets speciaals doen met de jubileumuitgave en vroegen mij of ik iets wilde tekenen. Joyce Roodnat was cheffin van het cultureel supplement van het nrc Handelsblad en plaatste een voorpublicatie van het boekje. Ze vonden het zo leuk, dat ik daarna een

'levensecht' door zich in te leven. 'Ik probeer me te richten naar voorbeelden. Ik stel me de oude figuurtjes voor in nieuwe houdingen. Het is een soort sport om een stijl van anderen over te nemen. Het is leuk om in de huid van een ander te kruipen.' Zijn techniek is uniek. Eerst schetst hij de illustratie, legt die op een lichtbak en snijdt het dan uit met een mes. 'Eigenlijk is het tekenen met een mes, de schetsen zijn namelijk ruw. Daarna plak ik het in elkaar met spuitlijm. Eigenlijk is het middeleeuws photoshopen.'

Hij werkt dus vooral met de hand. 'Ik heb sinds kort wel een computer, maar ik ben nog steeds voornamelijk met de hand bezig. Het is organischer, menselijker, in plaats van dat het uit een machine komt.'

Een ander aspect van zijn techniek is het werken met stukjes 'papier trouve'. Daarmee bedoelt Pontiac stukjes papier die hij zomaar tegenkomt en die hij voor zijn werk gebruikt. Zo kreeg hij een hele verzameling snippers van een deel van de Vrij Nederland-redactie, waar Nienke Denekamp – de auteur van de verhaaltjes van Krantenpoes – als beeldredactrice werkte. De papierproppen die in een prent te zien zijn, knipte hij uit notities van literair redacteur Carel Peeters. Ook gebruikte hij fanmail van kinderen die hem kenden van de kinderpagina van die krant. Alles bij elkaar kost het maken van een prent ongeveer twee dagen. Uiteindelijk is het een soort collage.

Deze 'teken' techniek heeft hij niet altijd gebruikt. Zijn technieken wisselen nogal. De laatste jaren gebruikt Pontiac bijvoorbeeld veel balpen. 'Het lijkt wel alsof ik elk decennium een ander medium gebruik. In de jaren zestig gebruikte ik veel Rotring, dat is mooi, maar het geeft altijd hetzelfde steriele, eenvormige lijntje, dus heb ik het in de spreekwoordelijke wilgen gehangen. Toen volgde het werken met penseel. Ik moest een keer een portret maken met veel haar. Daar bleek de penseel geschikt voor.' Aan het eind

van de jaren negentig werd het balpen. 'Ik was in Italië op vakantie en had alleen een balpen meegenomen. Ik wilde iets tekenen en ontdekte dat je er hele subtiele dingen mee kunt doen.'

Liefde voor kranten

Het verhaal van Krantenpoes bestond al; geschreven door Denekamp. Inspiratie haalt Pontiac uit het dagelijks leven. Om dat verhaal heen ontwierp Pontiac dus de personages in het boekje. 'De journaliste in het verhaal is bijvoorbeeld Nienke Denekamp, zo ziet ze er ongeveer uit. En Piet Schreuders is de man met de hond die opspringt van de tafel.' Pontiac heeft wat met kranten. Buiten de Krantenpoezenprents werkt hij al vijftien jaar voor de nrc. 'Ik hou van de krant. Ik ben er op twee geabonneerd; het Parool en de nrc. Het is erg leuk om voor kranten te werken, hoewel het kan tegenvallen hoe het in de krant komt, qua techniek. Maar het vergangelijke karakter ervan vind ik wel charmant. Ik vind het leuk, ik woon hier tussen allemaal rijke, snobistische kakkers waar ik weinig overeenkomst mee heb. Misschien kijken ze me een beetje aan van 'wat zoekt die hier', maar als ik dan in de nrc sta en bij ze op de mat lig en weet dat ze me lezen, geeft dat me een goed gevoel.'

Deadline

Zijn beroep voelt volgens Pontiac niet als werk. 'Soms misschien een beetje, als ik tegen de deadline aanzit. Maar eigenlijk heb nog nooit het gevoel gehad dat ik heb gewerkt. En als ik dat wel heb, dan was het iets dat ik niet had moeten aannemen. Maar als ik de lotto win, dan stop ik met tekenen. Stiekem is het dus wel werk. Het is toch een eenzaam beroep, je zit de hele dag in een hok. Ik zie niemand hier, maar kan wel heerlijk rustig werken. Ik denk wel eens dat ik een tijdje zou willen reizen. Ik moet dat eigenlijk waar gaan maken, laptop mee en een draagbaar scannertje. Dat zal heus ook wel komen, maar dan kan ik niet meer knippen en plakken, dan moet alles op de computer.' Krantenpoes is in ieder geval weer even uitgewerkt, maar het nrc Handelsblad verdwijnt nog niet uit Pontiacs leven. 'Ik ben nu bezig met een poezenpuzzel, ook weer op de kinderpagina van de krant'.

Krantenpoes ligt aan het einde van het avontuur weer heerlijk te slapen op een stapel net gedrukte kranten.

Leuk

Het werken voor kleine kinderen ligt hem wel. 'Het is een heel ander publiek. Ik heb in mijn leven wel wat kinderen meegemaakt en voorgelezen, ik heb er wel iets mee. In het Gouden Boekje zitten beeldelementen die leuk zijn bij het voorlezen. Ik probeer het ook leuk te maken voor de ouders.' Toen De Poezenkrant van Piet Schreuders (waar volgens Pontiac alle mogelijke zin en onzin over poezen in

jaar de 'kleutercartoon' – zoals Pontiac het noemt – van de Krantenpoes op de kinderpagina van de nrc heb gedaan.' Die is inmiddels gestopt. 'Er kwam een andere hoofdredacteur en die wilde het blijkbaar niet meer.' Wel verschenen onlangs 'Poezografieën'. Pontiac: 'Dat is een doosje met acht fraai gedrukte 'kleutercartoons' in een minioplage van 35 uitgegeven door Griffioen Grafiek.'

Middeleeuws photoshopen

In Krantenpoes, waar was je nou, kom je dus oude helden uit eerdere Gouden Boekjes tegen. Pontiac maakte ze